

Sygn. akt I KO 79/22

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **I. B.**

skazanego na karę dożywotniego pozbawienia wolności za popełnienie czynu z art. 148 § 2 pkt 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 11 października 2022 r.

wniosku złożonego przez skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa 85/04

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania
wobec jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

W piśmie, które do Sądu Najwyższego wpłynęło w dniu 7 lipca 2022 r. (data prezentaty), skazany I. B. zwrócił się o ustanowienie obrońcy z urzędu w związku z żądaniem wznowienia postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa 85/04. W części motywacyjnej pisma podniósł, że sąd za podstawę „*nadzwyczajnego obustronnego zaostżenia kary tj. dożywocia i po 35 latach prawa do warunkowego zwolnienia*”, przyjął „*wycofane*” wyjaśnienia skazanego, które w jego ocenie nie powinny być przez sąd uwzględnione, gdyż „*nieprzyznanie wyklucza wartość dowodową*”. Wnioskodawca ponadto zarzucił, że

sąd błędnie stwierdził jego uprzednią karalność, „*gdyż żaden wydział karny nie karał mnie za pedofilię i zostało to błędnie przyjęte, że byłem karany*”.

Przedstawiając powyższe okoliczności, I. B. wniósł o uchylenie wskazanego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania, żądając przy tym uzyskania z zakładu karnego opinii penitencjarnych z ostatnich 20 lat, w celu ich porównania z „*przyjętymi zeznaniami*”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania, gdyż tak należało potraktować opisane wyżej wystąpienie I.B. (art. 118 § 1 k.p.k.), jest oczywiście bezzasadny.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, obrońcy czy pełnomocnika – bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Pod pojęciem „oczywistej bezzasadności wniosku” – poza sytuacją wymienioną wprost w powołanym przepisie – należy rozumieć takie przypadki, w których jako przyczynę wznowienia postępowania wskazano okoliczność niemieszczącą się w ustawowych podstawach wznowienia postępowania (określonych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k.), albo też w ogóle nie podano żadnych podstaw wznowienia. Za oczywiście bezzasadny należy uznać też taki wniosek, w którym jedynie formalnie odwołano się do wskazanej w Kodeksie postępowania karnego podstawy wznowieniowej, ale nie wyeksponowano konkretnych okoliczności przemawiających za wznowieniem postępowania albo przywołano okoliczności, które w powołanej podstawie wznowieniowej ewidentnie się nie mieszczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2020 r., I KO 20/20, LEX nr 3146886).

Dokonując wstępnej kontroli wniosku skazanego I. B. (domagającego nie po raz pierwszy i z różnych powodów wznowienia postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 kwietnia 2004 r., sygn. akt II AKa 85/04), stwierdzić trzeba, że nie podano w nim okoliczności, które mogłyby zostać zidentyfikowane jako wskazujące na wystąpienie którejkolwiek

z podstaw wznowienia postępowania. Jak należy wyinterpretować z pisma skazanego, taką podstawę upatrywał on w przepisie art. 540 § 1 pkt 2 lit. b k.p.k. w zakresie traktującym o błędnym przyjęciu okoliczności wpływających na nadzwyczajne obostrzenie kary. O bezzasadności żądania wnioskodawcy przesądza już fakt, że w przedmiotowej sprawie został on skazany m.in. za przestępstwo zabójstwa (połączone ze zgwałceniem) na karę dożywotniego pozbawienia wolności i taką też karę łączną względem niego orzeczono. W zakresie wymienionego przestępstwa nie przyjęto warunków nadzwyczajnego obostrzenia kary, a sama kara za to przestępcze zachowanie – jak wynika uzasadnienia wyroku skazującego – determinowana była szczególną demoralizacją sprawcy i brutalnością popełnionego przestępstwa, co przemawiało również za wyznaczeniem surowszego ograniczenia do skorzystania z warunkowego zwolnienia (art. 77 § 2 k.k.). W kontekście przytoczonych przez wnioskodawcę argumentów, należy wyjaśnić, że odwołanie czy zmiana wcześniej złożonych wyjaśnień czyni jedynie nowy dowód, jak każdy podlegający ocenie. Od sądu orzekającego zależy, który z nich wybierze jako ten odpowiadający prawdzie i w jaki sposób to wykaże i uzasadni (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dn. 28.05.2015 r., II KK 123/15, LEX nr 1723771). Sam zaś wynik oceny sądu w tym przedmiocie nie podlega kontroli w postępowaniu wznowieniowym, stąd też zabiegiem bezprzedmiotowym byłoby zwracanie się do zakładu karnego o nadesłanie wnioskowanych opinii penitencjarnych. Wypada również wskazać, że sąd orzekający – wbrew twierdzeniom wnioskodawcy – nie odwoływał się do jego karalności za przestępstwa o charakterze pedofilskim, lecz przywołał i stosownie ocenił przypisaną mu uprzednio odpowiedzialność za czyny karalne w postępowaniu w sprawach nieletnich.

Skoro zatem wniosek skazanego nie został oparty na podstawach wskazanych do wznowienia postępowania (w szczególności nie przedstawił nowych faktów lub dowodów w rozumieniu art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), to należało odmówić jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k. Taki stan rzeczy dezaktualizował potrzebę podejmowania dalszych czynności procesowych, w tym też czynił zbędnym rozpoznanie wniosku skazanego o wyznaczenie obrońcy z urzędu.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

